

CODEX
IURIS CANONICI
PII X PONTIFICIS MAXIMI
IUSSU DIGESTUS
BENEDICTI PAPAE XV
AUCTORITATE PROMULGATUS
PRAEFATIONE, FONTIUM ANNOTATIONE
ET INDICE ANALYTICO-ALPHABETICO
AB EMO
PETRO CARD. GASPARRI
AUCTUS

DOCUM. V.

Constituto Benedicti PP. XIV, Sacramentum Poenitentiae, I Iunii 1741

Sacramentum Poenitentiae, quam secundam, post naufragium deperditae gratiae, tabulam santi Patres apte nuncuparunt, Nos licet immerentes ad universi dominici gregis curam superna dispositione vocati, omne studium, et pastorem sollicitudinem adhibere tenemur, ne quod post amissam baptismi innocentiam datum est divina benignitate perfugium, per daemonum fraudem, et hominum Dei beneficiis perverse utentium malitiam, naufragis ac miseris peccatoribus inutuosum evadat exitium; et quod in salutem, et curationem animarum, a Deo, qui dives est in misericordia, institutum est, exercrabili scelestorum quorundam sacerdotum improbitate, in earum penicem, atque interitum vertatur.

§ 1. Dudum quidem a fel. record. Gregorio Pap XV Praecessore Nostro per suas litteras in forma Brevium sub datum Romae apud Sanctam Mariam Maiorem die XXX Augusti MDCXXII, Pontificatus sui anno secundo, sapienter provisum fuit contra quoscumque sacerdotes audiendis confessionibus deputatos, ad turpia et inhonesta sollicitantes; et deinceps successivis temporibus, ad earum litterarum interpretationem ac declarationem, plura subinde a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium adversus haeticam pravitatem generalium Inquisitorum sub die XI mensis Februarii Anno Domini MDCLXI, prodierunt decreta, et a rec. mem. Alexandro PP. VII pariter praedecessore

Nostro in Congregatione Generali Sanctae Romanae Universalis Inquisitionis die XXIV Septembris MDCLXV coram eo habita, inter alias ab Evangelica veritate, et sanctorum Patrum doctrina alienas et dissonas propositiones, sexta videlicet, et septima, huc revocandae, damnatae, et prohibitae fuerunt. Nos itaque mature perpendentes quanti momenti sit ad aeternam animarum salutem ea ubique exacte observari, et quanti ad infirmas oves curandas, et decorem Sanctae Ecclesiae Der retinendum, intersit, ne aliqui sacerdotes Poenitentiae Sacramento nefarie abutentes, poenitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigant, sed animo secum recolentes, se a Christo Domino prasesides, et iudices animarum constitutos, ea sanctitate, quae sublimitati ac dignitati muneris convenit, tam veneradum Sacramentum administrent: Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostra, praefatas litteras huiusmodi, ac omnia, et singula decreta praedicta ad illarum interpretationem et declarationem emanta. Apostolica auctoritate tenore praesentium approbamus et confirmamus, illisque omnibus et singulis inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adicimus; atque etiam, quatenus opus sit, denuo committimus et mandamus omnibus haereticae pravitatis Inquisitoribus, et locorum Ordinariis omnium regnorum, provinciarum, civitatum, dominiorum, et locorum universi Orbis Christiani, in suis respective dioecesibus, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquirent, et procedant contra omnes, et singulos sacerdotes tam saeculares, quam regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicae immediate subiectos, quorumcumque exemptos, ac Sedi Apostolicae immediate subiectos, quorumcumque Ordinum, Institutorum, Societatum, et Congregationum, et cuiuscumque dignitatis, et praeeminentiae, aut quovis privilegio, et indulto munitos, qui aliquem poenitentem, quaecumque persona illa sit, vel in actu sacramentalis confessionis vel ante, vel immediate post confessionem, vel occasione, aut praetextu confessionis, vel etiam extra occasionem confessionis in confessionali, sive in alio loco ad confessiones audiendas destinato, aut electo, cum simulatione audiendi ibidem confessionem, ad inhonesta, et turpia sollicitare, vel provocare, sive verbis, sive signis, sive nutibus, sive tactu, sive per scripturam, aut tunc aut post legendam, tentaverint, aut cum eis illicitos, et inhonestos sermones, vel tractatus temerario ausu habuerint; et quos in aliquo ex huiusmodi nefariis excessibus culpabiles repperint, in eso pro criminum qualitate et circumstantiis, severe animadvertant, per condignas poenas, iuxta Gregorii Praedecessoris Nostri constitutionem, quam hic de verbo pro inserta haberi volumus; dantes etiam, si opus sit, et rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, et Ecclesiae Dei iniuriosum, remaneat, ob probationum defectum, imputium, iam alias in praefata constitutione tributam, procedendi cum testibus etiam singularibus, dummodo praesumptiones, indicia et alia adminicula concurrant.

§ 2. Meminerint praeterea omnes et singuli sacerdotes ad confessiones audiendas constituti, teneri se ac obligari, suos poenitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra, sollicitatos, sedulo monere, iuxta occurrentium casuum circumstantias, de obligatione denunciandi Inquisitoribus, sive locorum Ordinariis praedictis, personam, quae sollicitationem commiserit, etiamsi sacerdos sit, qui iurisdictione ad absolutionem valide impertiendam careat, aut sollicitatio inter confessarium, et poenitentem mutua fuerit, sive sollicitationi poenitens consenserit, sive consemsum minime praestiterit, vel ongi tempus post ipsam sollicitationem iam effluerit, aut sollicitatio a confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracia fuerit. Caveat insuper diligenter confessarii, ne poenitentibus, quos noverint iam ab alio sollicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nis prius denunciationem praedictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti iudici, vel saltem se, cum primum poterunt,

delaturos spondeat ac promittant.

§ 3. Et quoniam improbi quidem homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blankitiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei iudicio posthabito, et Ecclesiae auctoritate contempta, innoxios sacerdotes apud ecclesiasticos iudices falso sollicitationis insimulant: ut igitur tam nefaria audacia, et tam detestabile facinus metu magnitudinis poenae coerceatur, quaecumque persona, quae execrabili huiusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsam innocentes confessarios impie calumniando, vel sceleste procurando, ut id ab aliis fiat, quocumque sacerdote quovis privilegio, auctoritate, et dignitate munito, praeterquam a Nobis, Nostrisque Successoribus, nisi in fine vitae, et excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendae, quam Nobis et Successoribus praedictis reservamus, perpetuo careat.

§ 4. Demum magnopere cupientes a sacerdotalis iudicii, et sacri tribunalis sanctitate omnem turpitudinis occasionem, et Sacramentorum contemptum, et Ecclesiae iniuriam longe submovere, et tam exitiosa huiusmodi mala prorsus eliminare, et quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam, daemonis potium, quam Dei ministri, loco eas per Sacramentum Creatori suo ac nostro reconciliandi, maiori peccatorum mole onerantes, in profundum iniquitatis barathrum nefarie submergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium et aliquorum in theologia Magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Episcoporum supplicationibus, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum a pluribus Episcopis per synodales suas constitutiones iam factum esse novimus, omnibus et singulis sacerdotibus, tam saecularibus quam regularibus cuiuscumque Ordinis, ac dignitatis, tametsi alioquin ad confessiones excipiendas approbatis, et quovis privilegio et indulto, etiam speciali expressione, et specialissima nota et mentione digno suffultis, auctoritate Apostolica, et Nostrae potestatis plenitudine interdiciamus et prohibemus, ne aliquis eorum, extra casum ex tremae necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, et deficiente tunc quocumque alio sacerdote qui confessarii munus obire possit, confessionem sacramentalem personae complicitis in peccato turp atque inhonesto, contra sextum Decalogi praeceptum commissio, excipere audeat, sublata propterea illi ipso iure quacumque auctoritate et iurisdictione ad qualemcumque personam ab huiusmodi culpa absolvendam; adeo quidem, ut absolution, si quam impertierit, nulla atque irrita omnino sit, tanquam impertita a sacerdote, qui iurisdictione ac facultate ad valide absolvendum necessaria privatus existit, quam ei per praesentes has Nostra adimere intendimus; et nihilominus, si quis confessarius secus facere ausus fuerit, maioris quoque excommunicationis poenam, quae qua absolvendi potestatem Nobis solis, Nostrisque Successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat.

§ 5. Declarantes etiam, et decernetes, quod nec etiam in vim cuiuscumque Iubilaei, aut etiam Bullae, quae appellatur Cruciatæ Sanctae, aut alterius cuiuslibet indulti, confessionem dicti complicitis huiusmodi quisquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, et in hoc casu, nullus confessarius, utpote quo in huiusmodi peccati, et poenitentis genere, iurisdictione, ut praefertur, careat, et absolvendi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro confessario legitimo, et approbato. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, praesertim auae nuncupantur Cruciatæ sanctae, vel Iubilaei Universalis et plenarii, necnon quibusvis Ecclesiarum, et monasteriorum, et Orinum quorumlibet, quorum ipsi sacerdotes fuerint, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Litteris Apostolicis, sub

quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, et innovatis; quibus omnibus, eorum tenores praesentibus pro expressis habentes, have vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 6. Volumus demum ac praecipimus ut omnes locorum Ordinarii, tam praesentes quam futuri pro tempore existentes, in approbatione confessariorum, tam praedictam Constitutionem Gregorii Praedecessoris, quam praesentem hanc Nostram, ab omnibus sacerdotibus approbandis attente legi et accurate observari curent, moneantque eos in Domino atque hortentur, ut sacrum ministerium ipsorum fidei commissum summa animi innocentia, morum puritate, iudicii integritate peragant, exhibeatque semetipsos ut ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei. Memores praeterea sint selocum tenere, ac vices obire summi atque aeterni Sacerdotis, qui sanctus, innocens, impullus, per Spiritum sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum Deo vivdenti: sedulo igitur studeat diligenterque caveant, ne quaerentibus et pulsantibus eorum culpa caelum claudatur; ne deperditae oves ad ovile dominicum redire properantes, eorum manu ferarum dentibus dilaniandae tradantur; ne prodigi filii egentes et saucii ad coelestem Patrem revertentes, nefaria eorum improbitate, gravioibus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via sunt, confodiantur.

§ 7. Ut autem praesentes Litterae ad omnium notitiam facilius deveniant, et nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas seu earum exempli ad valvas Ecclesiae Lateranensis, et Basilicae Principis Apostolorum, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte Citorio, ac in Aede Campi Florae de Urbe, ut moris est, affigi et publicari, sicque publicatas et affixas, omnes et singulos, quos illae concernunt, perinde arctare et afficere, ac si unicuique eorum nominatim et personaliter intimatae fuissent: utque ipsarum praesentium Litterarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo alicuius personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio quam extra illud, ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

§ 8. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrae voluntatis, sanctionis, praecepti, mandati et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis quidem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incusurum. Datum Romae apud S. Mariam Maiorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Kalendis Iunii, Pontificatus Nostri Anno I.

X. SUB-DATARIUS.

Pro D. CARD. PASSIONEO

CAIETANUS AMATUS.

1

Constitutio *Sacramentum Penitentiae* of Pope Benedict XIV

Called by Our high office (however unworthily) toward care of the Lord's flock, We are bound to direct all of Our zeal and pastoral solicitude toward the Sacrament of Confession, which the Holy Fathers have rightly called a beam of good fortune after the shipwreck of lost grace. We do so lest that which has been given by divine beneficence as a means of rescue for shipwrecked [i.e., corrupt] and wretched sinners, after the innocence of baptism has been lost, results [instead] in woeful destruction through the deceit of demons or the malice of men who use the privileges of God perversely; and so that what has been established by Our Lord, who is rich in compassion, for the salvation and healing of souls not be turned by the execrable improbity of wicked priests toward the ruin and damnation of these souls.

§ 1. Indeed, formerly by Our predecessor of happy memory, Pope Gregory XV, through his letter given in the form of a Brief at Rome in the Church of St. Mary Major on 30 August, 1622, in the second year of his papacy, proviso was wisely made against any priests delegated to hear confessions who solicited shameful and dishonorable conduct. And then, in successive periods, ordinances have gone forth for the purposes of the interpretation and declaration of this letter, many released by Our Congregation of the Venerable Brothers, the Cardinals of the Holy Roman Church, Inquisitors General against Heretical Depravity, on 11 of February 1661, and also by Our predecessor of noted memory, Alexander VII in the General Congregation of the Universal Inquisition of the Holy Roman Church on September 24, 1665, conducted in his presence, to the effect that, along with other propositions which are deemed alien and discordant by